

I Overensstemmelse hermed er for fast Ejendoms Vedkommende som Hovedregel foreslaaet anvendt samme Værdimaaler som ved den almindelige Formuebeskatning for Skatteaaret 1946—47, nemlig de ved Ejendomsskyldvurderingen pr. 1. Oktober 1945 fastsatte Vurderingssummer. Det maa herved erindres, at Stigningen paa fast Ejendom under Krigen har medført en økonomisk Forskydning i Forholdet mellem Ejer og Pantekreditor til Fordel for førstnævnte, og denne Forskydning vil det kun være muligt delvis at modvirke ved ogsaa at inddrage disse Formuestigninger under Formuestigningsafgiften. Dette er saa meget mindre betænkeligt, som de fleste af Stigningerne i Ejendomsskyldvurderingen ligger betydeligt under den Del af Krigstidens Løn- og Prisstigninger, som kan forventes at forblive staaende i Tiden fremover.

Paa den anden Side kan der ikke ses bort fra, at Vurderingerne ved 8. almindelige Vurdering i nogle Omraader kan have været for lave, saaledes at Forskellen mellem en Ejendoms Vurderingssum ved henholdsvis 9. og 8. almindelige Vurdering vil blive større end den faktisk indtrufne Værdistigning for Ejendommen i den mellemliggende Periode. For saa vidt muligt at neutralisere den Ulighed, der vil blive Følgen heraf, er i § 5 Nr. 1 fastsat en Maksimumsgrænse for den Værdistigning for fast Ejendom, som skal medtages ved Beregningen af den afgiftspligtige Formuestigning. Denne Maksimumsgrænse kan dog ikke gælde i Tilfælde, hvor Ejendommen af særlige Grunde, som f. Eks. fordi der er opstaaet Byggegrundsmuligheder, er steget meget stærkt i Værdi.

Det vilde iøvrigt tilfredsstille et ret udbredt Ønske, om man ved Fordelingen af Byrden ved vort Pengevæsens Stabilisering i de enkelte Tilfælde kunde tage Stilling til Aarsagen til Formuestigningen og fordele Byrden under Hensyntagen hertil. I de fleste Tilfælde, hvor der er konstateret Formuestigning, vil det dog være umuligt i Praksis at administrere en saadan Ordning. Det har allerede ved Krigskonjunkturbeskatningen vist sig vanskeligt Aar for Aar at afgrænse, hvad der skal forstaaes ved krigskonjunkturbetinget Indkomst. Det vil være endnu vanskeligere at gøre dette for hele den omhandlede 7-Aars-Periode og at afgøre, i hvilket Omfang Opsparing er foretaget henholdsvis af almindelig og af krigskonjunkturbetinget Indkomst. Endelig vil det, bortset fra Formueforøgelse ved Arv, Gave m. v., være forbundet med helt uoverstige-

lige Vanskeligheder at afgøre, i hvilket Omfang Formuestigninger, som ikke skyldes Oplæg af Indkomst, er krigskonjunkturbetinget.

Saa fremt man derfor vil inddrage anden Formuestigning end de egentlige Værnemagergevinster under en Formuestigningsbeskatning, vil det være nødvendigt at udforme denne, saaledes at den rammer alle Formuestigninger uden Hensyn til disses Oprindelse. Dette skønnes heller ikke at kunne rumme større Betænkelighed, da man, naar de egentlige Værnemagergevinster konfiskeres efter særlig Lovgivning, vil kunne udforme Reglerne om Formuestigningsafgiften saaledes, at der efter mere almindelige Linier tages fornødent Hensyn til de Tilfælde, hvor der er størst Sandsynlighed for, at Formuestigningen skyldes Opsparing af normal Indkomst eller f. Eks. mindre Kurs- og Værdistigninger paa Formuegenstande. Dette kan bl. a. gøres ved Indrømmelse af absolutte og relative Fradrag i det beskattede Stigningsbeløb og ved at tage Hensyn til Formuestigningens relative Størrelse ved Formuestigningsafgiftens Beregning, samt endelig ved udtrykkelig at fritage visse Former for Formuestigning, der ikke vil være krigskonjunkturbetinget, som f. Eks. Arv, Lotterigevinster og Gaver.

Hvis de ovennævnte Hensyn maatte resultere i Indrømmelsen af vidtrækkende skattefri Fradrag, vilde det dog blive vanskeligt at tilvejebringe det fornødne Provenu alene igennem en Formuestigningsafgift, medmindre det efter Fradraget resterende Stigningsbeløb næsten helt beslaglægges gennem Afgiften. Dette vil paa den anden Side være særdeles betænkeligt, da de forskellige Lempelser ved Fradrag som nævnt kun kan gives efter mere almindelige Linier, saaledes at det i flere Tilfælde vil virke meget haardt at inddrage hele Resten af Formuestigningen til Fordel for Statskassen. Yderligere gør der sig det Forhold gældende, at Vurderingen af Formuen saavel ved Formuestigningsperiodens Begyndelse som ved dens Slutning vil være forbundet med nogen Vanskelighed, der vil kunne give Beregningen af selve Formuestigningsbeløbet en vis Usikkerhed. Ogsaa af denne Grund vil det virke ubilligt at anvende Beskatningsprocenter, der ligger alt for nær de 100.

Da en Formuestigningsafgift udformet under rimelig Hensyntagen til disse Forhold imidlertid ikke nær vil kunne indbringe det tidligere nævnte Provenu, vil det være nødvendigt at supplere Formuestigningsafgiften med et yderligere Beløb paalignet i Forhold til Formuens Størrelse uden Hen-